

det er den Form, hvorunder han gør sit Tilbud. For os er der kun det ene Spørgsmaal, om vi paa den Betingelse ville modtage Gaven eller ej. Det er dette Tilbud, der af Givereren er stillet Regeringen, og det er altid med al Tydelighed fra Giveren hævdet, at Tilbud og Betingelse høre sammen, og det er dette Tilbud, Reringen har haft at forelægge Rigsdagen. Jeg takker Udvalgets Flertal for, at det med mig har været enigt i, at Tilbudet er saa godt, saa rundhaandet og saa storslaaet, at det er Opfyldelsen af de stillede Betingelser værd.

Der er i Betænkningen af Flertallet udtalt en stærk Opfordring om Udlaan fra vore Samlinger til vore Provinsmuseer for at skaffe den størst mulige Adgang for Befolkningen til at nyde godt af vore Samlinger. Jeg sætter Pris paa denne Udtalelse af Flertallet, fordi den yderligere maa opfordre Museumsbestyrelserne til ikke blot at tage denne Sag under nøje Overvejelse, men ogsaa en Overvejelse under den Forudsætning, at en passende Ordning maa kunne findes, en Ordning, der muliggjorde, at Provinsmuseerne kunde erholde til Udlaan visse Dele af Statens Kunstsamlinger.

Naar derimod et Mindretal vil have Udlaan af Kunstværker til Anbringelse rundt omkring i Raadhuse, Tinghuse, Sygehuse og Skoler, da tror jeg absolut ikke paa Muligheden heraf. Naar Staten aarlig bevilger Penge til Indkøb af Kunstværker, til Indkøb af særlig fremragende eller dog karakteristiske Kunstværker, der ere komne frem i Aarets Løb, da er det jo først og fremmest for at udvide sine Kunstsamlinger; og Samlingerne have jo det særlige Formaal ogsaa at give Adgang til at studere dansk Kunst. Indkøb af Malerier, der skulde ophænges paa Raadhusene i Grenaa, Varde osv., falde ganske udenfor Formaalet med Kunstmuseets Indkøb af Billeder og maatte i alt Fald ske ved en helt ny og anden Bevilling. Hertil maatte man altsaa anvende ny Statsmidler, og disse maatte jo ikke være smaa; men dette maatte dog egentlig naturligst være Kommunernes Opgave. Naar et Mindretal endvidere i Betænkningen omtaler, at disse fra Statens Side udlaante Kunstværker ogsaa skulde kunne anbringes paa offentlige Pladser, i offentlige Anlæg, maa her altsaa være tænkt paa Skulpturer og paa saadanne Skulpturer, som kunne opstilles under aaben Himmel, altsaa Broncearbejder. Men vil man besøge Kunstmuseet, vil man finde, at denne Afdeling for

dansk Skulptur, der er udført i Bronze, i Virkeligheden er meget lille. Her er sandelig ikke noget at laane ud til Pladser eller Anlæg Landet over, og Afstøbnings-samlingens Gips vil man jo ikke kunne bruge dertil. Men den af Flertallet i Betænkningen udtalte Opfordring til i saa vidt Omfang som muligt at udlaane til Provinsmuseerne omkring i Landet, vil som nævnt blive tagen under Overvejelse, og jeg haaber, at man i den Retning vil kunne gaa adskillig videre, end man hidtil er gaaet.

Dermed skal jeg paa ny takke for den almindelige Tilslutning til dette Lovforslag, hvorved det bliver Staten muligt at modtage den værdifulde Gave, der er et virkelig betydningsfuldt Supplement til Statens Kunstsamlinger.

Johan Knudsen: Ved det foreliggende Lovforslags 1ste Behandling udtalte jeg mig om det meget ønskelige i, at Staten blev Ejer af Grosserer Hirschsprungs Malerisamling, og det er mig en Glæde, at Udvalgets Flertal indstiller Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, og at heller ikke Mindretallet vil modsætte sig dets Fremme. Hr. Hirschsprung stiller jo den Betingelse for sin Gave, at Stat og Kommune skulle opføre en Bygning til Samlingen. Man kunde sige, at en Gave paa disse Betingelser ikke var nogen Gave, at Gaven uden Betingelser vilde lade Giveren synes en af Nationens Velgørere, men at Gaven med Betingelse lader ham synes en Mand, der byder et stort Vederlag for en stor Udmærkelse.

Nu forstaar jeg godt, at Hr. Hirschsprung ugerne vilde se sin Samling installeret i den Bygning, hvor Statens Samlinger for Kunst have til Huse, thi denne Bygning er jo baade udvendig og indvendig nærmest en Rædsel. Rædselen begynder allerede ved den saakaldte „Danmarksstatue“ med de tre klippede Puddelhunde, der skulde agere Løver, denne Kakkelovnsfigur i overnaturlig Størrelse, om hvis Fabrikant Digteren synger:

„Hr. Hasselriis lod sig nøje med et lille
Salær,
Gud ved, hvad han vilde have haft for helt
at la' vær'!“

Og Rædselen fortsættes, naar man staar foran den plumpe og livløse Façade, og naar man kommer ind i Rummene, der overalt bære Præget af lurvet Fattigdom, og hvis Lofter synes at efterligne, med Held, de billigste tyske Tapetpapirer. Men det allerværste ved vort usalige Kunst-